

РЕШЕНИЕ

№ 4785

гр. София, 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 29.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **1790** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 и чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Р. Л. К., чрез процесуалния му представител адв. К. срещу Заповед № РД-15-62 от 28.01.2021 г., издадена от Министъра на земеделието, храните и горите, с която е прекратено служебното отношение на жалбоподателя на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл във връзка с чл. 68, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, считано от 01.02.2021 г., заплащане на обезщетение за неизползван платен отпуск по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл и обезщетение по чл. 106, ал. 3 и ал. 4 от ЗДСл.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на процесната заповед, като постановена в нарушение на материалния закон и в противоречие с целта на закона. Твърди се, че актът е издаден без да са налице фактически и правни основания за това, като правото на пенсия се преценява по общия ред на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, а не в хипотезата на чл. 68, ал. 3 от КСО. Отделно от това се сочи, че визираната от органа по назначаването хипотеза на чл. 68, ал. 3 от КСО изисква наличието на 15 години действителен осигурителен стаж, като не ставало ясно въз основа на какви данни органът е стигнал до фактическото заключение, че жалбоподателят разполага с такъв. На следващо място се твърди, че освобождаването на държавния служител поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст не е безусловно, поради което независимо от придобиването на правото от държавния служител,

административният орган може да не извърши прекратяване на правоотношението, ако прецени, че интересът на службата налага лицето да продължи да изпълнява служебните си задължения. Счита, че в тази насока липсват изложени мотиви в оспореният акт. Моли заповедта да бъде отменена.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. К., която поддържа жалбата. Допълнителни съображения излага в представени писмени бележки. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – Министър на земеделието, храните и горите, чрез юрк. Г. в съдебно заседание и в представени писмени бележки оспорва жалбата и иска същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № РД-15-51/19.01.2015 г. на Министъра на земеделието, храните и горите, жалбоподателят Р. Л. К. е бил назначен за държавен служител на длъжността „Началник на отдел“ в Министерство на земеделието и храните, дирекция „Европейска координация и международни отношения“, отдел „Законодателство на ЕС“.

Със заповед за назначаване по допълнително служебно правоотношение № РД-15-593/04.08.2015 г. К. е назначен да изпълнява по вътрешно съвместителство длъжността „директор на дирекция „Х.“ за срок до назначаването на служител на длъжността, но за не повече от 1 месец, считано от датата на връчване на заповедта.

Впоследствие Р. К. е заемал длъжността „Държавен експерт“ в дирекция „Обща политика в областта на хидромелиорациите и рибарството“ до 22.10.2019 г., от която дата е бил преназначен съгласно Заповед № РД-15-1738/22.10.2019 г. на длъжност „Държавен експерт“ в отдел „Търговски дружества“, дирекция „Търговски дружества и държавни предприятия“ с ранг I младши, ниво на основна месечна заплата 11, степен на основна месечна заплата 3 и основна месечна работна заплата в размер на 2 202 лева, като със Заповед № РД-15-76/05.03.2020 г. размерът на основната месечна заплата е променен на 2 312 лева.

Със заповед № РД-15-62/28.01.2021 г. на Министъра на земеделието, храните и горите, е прекратено служебното правоотношение на заеманата от Р. К. длъжност. Като правно основание за издаването на заповедта са посочени разпоредбите на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл вр. чл. 108 от ЗДСл и във връзка с чл. 68, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, считано от 01.02.2021 г., като причината е придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Със същата заповед е наредено да се изплатят обезщетение за неизползван платен отпуск по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл и обезщетение по чл. 106, ал. 3 и ал. 4 от ЗДСл.

Заповедта е връчена на служителя на 01.02.2021 г. лично срещу подпис.

По делото е представена цялата преписка по издаване на оспорената заповед, включително заповеди за назначаване и преназначаване и длъжностни характеристики за заемани от оспорвания длъжности.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 01.02.2021 г., а жалбата срещу акта, депозирана до съда чрез административния орган - на 12.02.2021 г., поради което следва, че се оспорва в срок подлежащ на обжалване административен акт, от

надлежна страна при наличие на правен интерес. Следователно жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 142 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт към момента на издаването му на всички основания по чл. 146 от АПК, без да се ограничава само с тези, посочени от оспорващия.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, съгласно разпоредбата на чл. 108 от ЗДСл във вр. чл. 42, ал.5 от Закона за администрацията вр. чл. 5, ал.2 от Устройствен правилник на МЗХГ. Спазени са изискванията за форма и съдържание на оспорения административен акт в съответствие с чл. 108 от ЗДСл. Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл не въвежда изискване за излагането на специални мотиви относно прекратяването на служебното правоотношение. Издаването на заповедта не е необходимо да бъде свързано с определено поведение на служителя, а при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съдът намира, че при постановяване на акта не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Изискване от законодателя е въведено относно условието за отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение, като същото не е абсолютно, доколкото неспазването на едномесечния срок може да бъде компенсирано с обезщетение. Видно от процесната заповед административният орган е отчел, че на жалбоподателя се дължи обезщетение съгласно чл. 106, ал. 4 от ЗДСл.

Съдът намира, че заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон. При издаване на оспорваната заповед са били налице основанията за приложимостта на разпоредбата, даваща основание на органа по назначаване да прекрати служебното правоотношение при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва:

1. до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. – с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст;

2. до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. – с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст.

Съгласно ал. 2 на същата разпоредба, от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете. А съгласно ал. 3 в случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

Следователно предвид горепосочените разпоредби съдът приема, че условията за пенсиониране през 2021 г. са следните:

- право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО се

придобива при навършена възраст 61 години и 8 месеца и осигурителен стаж 36 години за жените, и навършена възраст 64 години и 4 месеца и осигурителен стаж 39 години за мъжете.

- право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО за лицата, които нямат право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО, но имат не по-малко от 15 години действителен осигурителен стаж, се придобива при навършена възраст 66 години и 8 месеца за мъжете и жените.

Не се спори, че към 28.01.2021 г. оспорващият е навършил 68 г. и 8 месеца. Общият му осигурителен стаж към тази дата е 35 г. 11 м. и 13 дни. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО мъжете придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при навършени 64 години и 4 месеца и осигурителен стаж 39 години. В настоящият случай обаче не е налице едно от кумулативни изисквания на чл. 68, ал. 1 и ал. 2, а именно осигурителния стаж на жалбоподателя да е 39 години. Стажът на жалбоподателя е 35 г. 11 м. и 13 дни.

Към момента на постановяване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение жалбоподателят е навършил необходимата възраст за пенсиониране по чл. 68, ал. 3 от КСО и от документите в служебното му досие е видно, че има необходимия действителен осигурителен стаж. Не се споделят доводите в жалбата, че не става ясно въз основа на какви данни административния орган е стигнал до фактическото заключение, че жалбоподателят разполага с необходимия действителен осигурителен стаж от 15 години. Р. К. е представил като доказателство по делото Разпореждане № [ЕГН] от 27.04.2020 г. на ТП на НОИ, С.-град, за отпускане на лична пенсия за инвалидност, от което също е видно, че К. има действителен осигурителен стаж по трудово и служебно правоотношение, общо над изискуемите 15 години. Ответникът е приложил правилно законовата разпоредба за прекратяване на служебното правоотношение при изпълнени законови изисквания. Ето защо административният орган е имал правната възможност да го освободи от заеманата длъжност на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Органът по назначаване, респ. по освобождаване е спазил изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 пр. първо от АПК, като е посочил правното основание, на което прекратява служебното правоотношение. Освен това в случая съдът не е лишен от възможността да извърши преценка на наличието на фактите, послужили като основание за издаване на оспорваната заповед. При безспорно установеният факт на придобито право за получаване на пълна пенсия, атакуваната заповед, противно на твърденията в жалбата, се явява законосъобразна, като издадена при наличие на визираното в закона материално-правно основание.

Настъпилите правни последици при прекратяване на служебното правоотношение, при посочените в заповедта условия и при законосъобразност на действията на органа по назначаването, не могат да бъдат квалифицирани като несъответстващи и на целта на закона.

Оспореният административен акт съответства на относимите материалноправни разпоредби, на изискванията за форма и на целта на закона. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и не са налице основания, по смисъла на чл. 146 АПК, които да обуславят отмяна на заповедта.

Предвид гореизложеното заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски.

Ответният орган претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и предвид изхода на делото такива следва да му се присъдят. При определяне размера на юрисконсултското възнаграждение, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал.8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника-юрисконсулт, при първоначалното разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100,00 лв.

Ръководен от изложените съображения, АССГ, II отделение , 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Л. К. срещу Заповед № РД-15-62 от 28.01.2021 г., издадена от Министъра на земеделието, храните и горите.

ОСЪЖДА Р. Л. К., ЕГН [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ на Министерство на земеделието, храните и горите сумата от 100 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на РБ, с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: